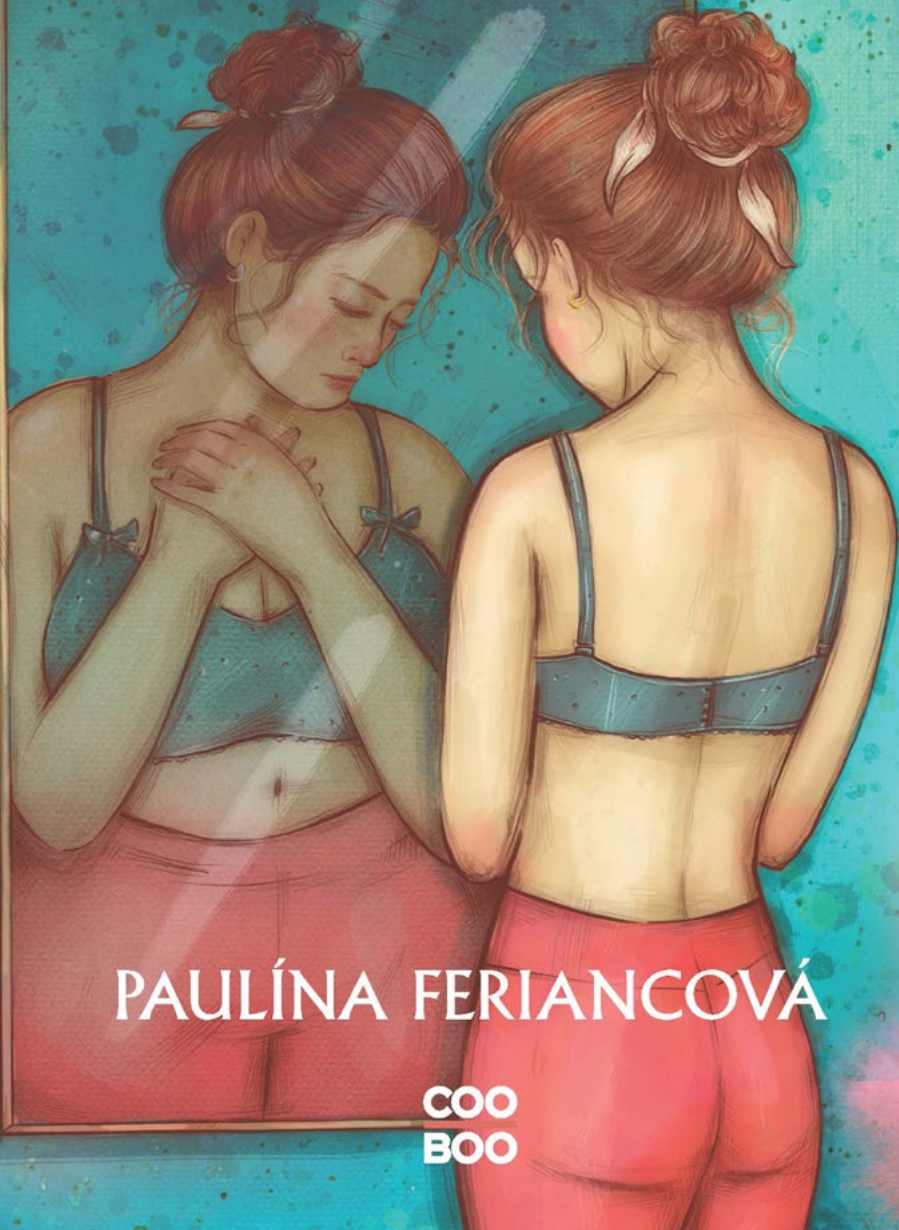

HLADNÁ duša

PAULÍNA FERIANCEVÁ

COO
BOO

Hladná duša

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Paulína Feriancová

Hladná duša – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

HLADNÁ duša

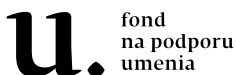
PAULÍNA FERIANCOVÁ

HLADNÁ duša

Obálku ilustrovala Tina Minorová

COO
BOO

Z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia.

Text © Paulína Feriancová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4559-8

ISBN e-knihy 978-80-566-4577-2 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4578-9 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4576-5 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Never vřetkěmu, řo si myslíš

Volám sa Henrieta Nosková a som druháčka na gymnáziu.

Stojím pred porotou a doslova cítim ich pohľady. Muž si ma premeriava od hlavy po päty a blondína po jeho ľavici si niečo zapisuje. Potom mi podáva registračné číslo a pýta sa, či už som v nejakom súbore tancovala.

„Iba ľudovky. Tri roky na základke,“ vravím a beriem si číslo. Mám dvadsaťjednotku.

Pripínam si papier na tričko a idem sa zaradiť k ostatným dievčatám. Kým všetky baby dostanú číslo, nenápadne sa obzerám okolo seba. Ak by sa tanečnice do súboru vyberali podľa výzoru, nemala by som so svojou nízkou, zavalitou postavou šancu. Zopár dievčat by mohlo z fleku robiť modeling alebo sa prihlásiť do súťaže miss.

Vystieram sa, aby som aspoň pôsobila vyššie, a rukami si prechádzam po vlasoch. Tričko si zastrkujem do teplákov a znova ho vyťahujem von. Neviem, čo vyzerá lepšie.

Od nervozity mi skrúca žalúdok. Naposledy som sa takto cítila pred prijímačkami na gympeľ. Mama od rána pobehovala po byte a neustále mi pripomínala, že ak neuspejem, totálne si pokazím šance na dobrý a úspešný štart do života. Od stresu som si nebola schopná ani zaviazať šnúrkky na teniskách.

Dnes mamu nepotrebujem, vystresujem sa aj sama. Doma som nikomu o konkurze nepovedala. Ak ma vezmú, jednoducho im to oznámim, ak nie, nikto o mojom neúspechu nebude vedieť.

Posledná baba si pripína číslo na tričko. Muž vstáva zo stoličky, predstupuje pred nás a vraví: „Naša choreografka vám predvedie jednoduchú choreografiu. Tri razy bez hudby, raz s hudbou. Potom vás rozdelíme do troch skupín, aby ste nám, pokiaľ možno bez chyby, kroky predviedli. Tak, ideme na to!“ Tleskne a hlavou naznačí blondíne, aby začala.

„Postavte sa tak, aby ste na mňa všetky dobre videli, okej? Tri razy vám kroky ukážem pomaly a bez hudby, štvrtýkrát s hudbou a v tempe.“

Naťahuje si svaly na nohách a zopárkrát poskočí na mieste, aby sa zahriala. Chvíľu stojí s rukami v bok, s hlavou zvesenou dolu a nohou si podupkáva do rytmu.

„Raz, dva... raz, dva, TRI!“ skríkne a začne tancovať.

Kroky sú pomerne jednoduché. Sériá poskokov, zopár otočiek, ruky hore, záklon. Nič zložité. Zrazu som za roky vo folklórnom súbore vďačná, hoci vtedy som tam chodila viac-menej nasilu. Mama je bývalá folkloristka a zaumienila si, že ľudovky budem milovať aj ja. Našťastie, keď ma vzali na gympeľ, musela som s tým seknúť, lebo som nestíhala školu.

Blondína zopakuje kroky ešte dvakrát a potom vraví mužovi, že môže pustiť hudbu.

Skladbu nepoznám, ale výrazný rytmus sa mi páči. Fakt sa chcem do súboru dostať! Vraj cestujú na vystúpenia a súťaže nielen v rámci Slovenska a Česka, ale boli dokonca už aj ďalej v zahraničí. Mať možnosť na pár dní vypadnúť z domu a ešte aj tancovať, to je sen!

Keď skončí, všetky jej tleskame. Tvári sa, akoby bol náš potlesk to posledné, po čom túži, a otáča sa k mužovi.

„Chceš si ich rozdeliť ty, alebo to spravím ja?“

Muž vstáva od stola a mlčky kráča pred nás.

„*Prance Dance* je výberová tanečná skupina. Vyhrávame súťaže, chodíme vystupovať na plesy a večierky, ale hlavne MA-KÁME!“ zdôrazňuje preafektovane. „Ak sa niektorá z vás necíti na to, aby obetovala tancu voľný čas, nech vráti číslo a ide domov. Ak sa niektorá z vás bude radšej flákať s partiou či chlapcami namiesto toho, aby chodila na tréningy, nech spraví to isté. Ak je tu niekto, kto nie je ochotný tvrdo makať na svojej kondičke a postave...“ dramaticky sa odmlčí a díva sa nám do očí, „ten nech sa radšej otočí a ujde zo sály, kým je čas. Pretože, milé dámy, o miesto v súbore sa vás uchádza dvadsaťpäť, ale vziať môžeme len osem z vás.“

Blondína si znudene obzerá nechty na rukách a pokukuje na hodiny nad dverami.

„Takže! Neplytvajte naším ani vašim časom. O chvíľu vás rozdelím do troch skupín, v ktorých, dúfam, zostanú len tie z vás, čo to myslia vážne. Ostatným ďakujem,“ ukazuje teatrálnu rukou na dvere.

Medzi dievčatami to trochu zabzučí, no ani jedna neodchádza preč.

„Tak fajn, pozrime sa, aké talenty sem dnes prišli!“ vraví muž a rozdeľuje nás do troch skupín.

Som v tretej skupine. Najprv sa teším, že sa aspoň budem môcť dívať na baby pred sebou, aby som si lepšie zapamätala kroky, ale blondína nás vyhadzuje na chodbu pred tanečnú sálu.

O chvíľu sa zvnútra ozýva hudba.

„Ježiš, baby, ja si to už nepamätám,“ zakvíli krátkovlasé dievča vedľa mňa. Zopár dievčat sa pokúša opakovať si kroky do hudby ozývajúcej sa zo sály. Niektorým to katastrofálne nejde, no sú aj také, ktoré snád celý život nerobili nič iné, len tancovali. Na tie si musím dať pozor.

Hudba stíchne. Zvnútra počuť tlmený ženský hlas. Po chvíli zo sály vychádza prvá skupina dievčat.

„Ešte máte čakať vonku, kým vás nezavolajú,“ vraví jedna.

„Tak čo? Už vám povedali, ktoré z vás postupujú ďalej?“ pýta sa to krátkovlasé dievča a nervózne si hryzie do spodnej pery.

Nikto jej neodpovedá. Baby, ktoré to už majú za sebou, sa idú napiť do šatne. My ostatné sa netrpezlivo dívame na dvojkrídlové dvere sály.

Po chvíli ich blondína otvára a nahlas vraví: „Druhá skupina môže ísť dnu!“

Oddeľuje sa od nás sedem dievčat. My ostatné si obzeráme jedna druhú, v snahe odhadnúť sily konkurencie.

Zo sály sa ozýva známa hudba. Po chvíli ju niekto zastavuje a zvnútra počuť podráždený ženský hlas. O pár sekúnd sa hudba opäť rozbieha, tentoraz až do konca.

Kútikom oka pozorujem krátkovlasú babu, ktorá zostala v mojej skupine. Podľa toho, ako sa pohupuje do rytmu, súdim, že už má niečo za sebou. Navyše je vysoká, štíhla a má obrovské modré oči, ktoré na jej nakrátko ostrihanej hlave žiaria ako baterky.

Sebavedomie mi klesá pod bod mrazu. Nešťastne sa obzerám okolo seba a chce sa mi ujsť.

Vzápätí sa otvárajú dvere sály a vychádzajú dievčatá. Jedna fňuká a dlaňou si utiera slzy tečúce z rozmazaných očí.

„Neblbni, to sa môže stať každému,“ utešuje ju ďalšia, keď prechádzajú okolo mňa. Tento výjav mi na sebavedomí nepridáva.

Čakáme, kým nás blondína zavolá dnu. Chce sa mi vracať.

„Tak poďte. Dúfam, že vo vašej skupine bude aspoň zopár šikovných tanečníč.“ Káže nám utvoriť rozostupy, aby sme mali dosť miesta.

„Je mi jasné, že si choreografiu už nepamätáte, preto vám ju ukážem ešte raz bez hudby, ale v tempe. Dávajte pozor.“

Sústredene sa na ňu dívam a zvieram dlane v pästí. Od nervozity sú úplne spotené. Keď dotancuje, utieram si ich do trička a zhlboka sa nadychujem.

Začína hrať hudba.

S prvými tónmi zo mňa stres okamžite opadáva. Pred očami mám bielo, nevidím a nevnímam nič, len hudbu, svoje telo a parkety pod bosými nohami. Celé to trvá sotva pár minút, ale keď hudba skončí, cítim, ako mi divoko búši srdce a pulzujú spánky. Trochu sa mi točí hlava a pokúšam sa udržať v záverečnej póze.

„Chvalabohu, aspoň v poslednej skupine je z čoho vyberať,“ vraví muž akoby pre seba a sadá si za stôl, na ktorom sú rozhoďené naše prihlášky.

„Povedzte ostatným, že bude dvadsaťminútová prestávka.“ Dáva sa na hodiny. „O pol siedmej sa tu stretneme a oznámime mená dievčat, ktoré postupujú do druhého kola. Posledná nech za sebou zavrie,“ vraví a ani nedvíha oči od papierov.

Pred sálou postávajú a posedávajú dievčatá z prvých dvoch skupín. Potichu sa medzi sebou rozprávajú, občas sa niektoré

tlmene zasmejú. Rozhodne tu však nepanuje priateľská atmosféra. Sme rivalky a cítiť to.

Jedno z dievčat z mojej skupiny ostatným oznamuje, že je prestávka. Idem do šatne po tašku s peňaženkou, aby som si v bufete kúpila horalku.

O pol siedmej sa pred dverami sály tvoria hlúčky nervózných dievčat. Jedna si obhrýza nechty, zopár z nich esemeskuje, no väčšina len stojí s rukami prekříženými na hrudi, mlčky hľadiac na dvere.

Konečne sa otvárajú a blondína nám rukou naznačuje, že môžeme vojsť.

Muž stojí v strede sály a v rukách má dosky s nejakým papierom. Ukazuje nám, že sa máme postaviť pred neho, a čaká, kým sa usporiadame.

„V prvom rade ďakujem, že ste dnes prišli. Teší ma, že máte o tanec záujem, ale ako viete, prijať môžeme len osem dievčat. V súbore budú zatiaľ len na skúšku a do konečnej skupiny sa nakoniec dostanú iba tie najlepšie a najvytrvavejšie z vás. Do druhého kola vás postupuje dvanásť a budúci utorok sa rozhodne o tom, ktoré z vás sa stanú členkami súboru. Potom závisí len od vašej disciplíny a od toho, ako budete pristupovať k tréningom. Na súťaže a vystúpenia sa dostanú len tie najlepšie. No!“ Tleskne jednou dlaňou do dosiek a pokračuje: „Dost' rečí, ide sa na to!“

V sále je hrobové ticho, počuť iba nepríjemné bzučanie neónok nad našimi hlavami.

„Čísla, ktoré prečítame, urobia krok vpred,“ ozýva sa blondína.

Napätie je hmatateľné, nepríjemné a nekonečné. Viem, že v podstate o nič nejde, ale mám pocit, že toto je príležitosť

dokázať mame a najmä otcovi, že vo mne niečo je, že nie som úplne nemožná. Odkedy som na gympli, už nie som premiantka triedy, jednotkárka, ktorá zvláda všetko ľavou zadnou. Niektorí spolužiaci sú minimálne o dva stupne lepší, šikovnejší, disponovanejší, čo šťve hlavne otca. Vždy sa mnou rád chválil, na každej rodinnej oslave som musela spievať, recitovať, tancovať alebo sa strápňovať nejakým iným kreatívnym spôsobom. Odkedy som na strednej, nie je sa čím chváliť. Svoju frustráciu zo mňa už ani neskrýva a rád mi dáva najavo, ako veľmi je zo mňa sklamaný.

„Dva, tri, šesť, osem, deväť, dvanásť, štrnásť, šesťnásť, sedemnásť, devätnásť, dvadsaťjeden, dvadsaťdva. Vy tu zostaňte, ostatným ďakujeme za účasť. Možno na budúci rok budete mať viac šťastia.“

Pre istotu sa dívam na číslo pripnuté na prsiach. Dvadsaťjeden. Dvadsaťjeden! Som v druhom kole!

Kolená sa mi zrazu klepú ešte viac ako pred samotným tancom. Dívam sa na smutné tváre odchádzajúcich dievčat. Je medzi nimi aj tá krátkovlasá baba. Škoda. Bola mi celkom sympatická.

„Blahoželám k postupu, dámy. Naozajstná zábava sa však ešte len začína. V utorok prídete na piatu sem do kulturáku. Počítajte s tým, že sa zdržíte minimálne dve hodiny. Prvú hodinu sa budete učiť kroky choreografie, ktorú nám potom predvediete. Osem najlepších dostane miesto v súbore. Prineste si pohodlné oblečenie, najlepšie legínsy a tričko, uterák a fľašu s vodou. Tancovať budete bosé. Na dnešok je to všetko, teším sa na utorok. Nejaké otázky?“

Nik sa nehlási. Blondína si balí tašku a niečo potichu vraví mužovi, ktorý sa hlasno smeje.

HLADNÁ DUŠA

Pomaly sa šuchcem zo sály von. Som šťastná, ale zároveň sa bojím tešiť naplno. V druhom kole mi to nemusí vyjsť, tak nech potom nie som príliš sklamaná.

V šatni si kontrolujem mobil. Mám tri neprijaté hovory od mamy a esemesku, ktorá je krátka, ale nepríjemne urgentná.

Kde si!?! Prečo mi nezdvíhaš!?!

Radosť strieda úzkostný pocit a zovretý žalúdok. Rýchlo si obliekam mikinu, beriem tašku a bežím na električkovú zastávku, aby som bola čo najrýchlejšie doma.